

KIM STANLEY ROBINSON

40
DE SEMNE
DE PLOAIE

Traducere de Mihai Samoilă

TRITONIC
fiction.ro

|
Soseşte Buddha

Pământul e scaldat într-un potop de lumină solară. O inundație de fotoni — în medie, 342 de jouli pe secundă pe metrul pătrat. 4185 de jouli (o calorie) va ridica temperatura unui kilogram de apă cu un grad Celsius. Dacă toată această energie ar fi capturată de atmosfera Pământului, temperatura sa s-ar ridica cu zece grade Celsius într-o zi.

Din fericire, mare parte radiază înapoi în spațiu. Cît de multă? Depinde de albedo și de compoziția chimică a atmosferei, ambele variind în timp.

O mare parte a albedoului terestru, a reflectivității sale, este creată de calotele sale glaciare. În cazul în care calota glaciară și zăpada s-ar micșora semnificativ, mai multă energie solară ar rămîne pe Pământ. Lumina soarelui ar penetra oceanele acoperite pînă atunci cu gheață și ar încălzi apa. Aceasta s-ar adăuga la căldură și ar topi și mai multă gheață, instaurînd o buclă de feedback pozitiv.

Gheața Oceanului Arctic reflectă înapoi în spațiu cîteva procente din bugetul energetic solar anual. Cînd banchiya polară arctică a fost măsurată pentru prima oară de submarinele atomice în anii 1950, media grosimii ei era de zece metri în mijlocul iernii. Spre sfîrșitul acestui secol, scăzuse la cinci metri. Apoi, într-un august, gheața s-a spart în iceberghi mari, luați de curenți, ciocnindu-se și despărțindu-se, lăsînd cărări largi de apă în bătaia soarelui polar continuu de vară. În următorul an, fragmentarea a început în iulie și, uneori, mai mult

*de jumătate din suprafața Oceanului Arctic era o
întindere deschisă de apă. În al treilea an,
fragmentarea a început în mai.
Asta a fost anul trecut.*

ZILELE DE LUCRU întotdeauna încep la fel. Alarma pornește și tu sari din visul pe care-l uiți pe loc. Lumină de dinaintea răsăritului într-o cameră obscură. Te împleticești spre dușul fierbinte și încerci să te trezești din mers. Simți apa caldă pe ceafă, ah, partea cea mai frumoasă a zilei, deja trecând din pricina ceasului inexorabil. Fragmente de vis, te aflai într-o situație care acum îți scapă, tot așa cum îți doreai în vis să scapi de ea. Se scurge pe tunelurile memoriei — a dispărut. Vise care nu vor să fie memorate.

Evaluează somnul de noapte. Anna Quibler hotărî că noaptea trecută nu fusese prea bună. Era deja epuizată. Joe plînsese de două ori, și chiar dacă Charlie fusese cel care se ridicase din pat să-l liniștească, ca parte a planului lor comportamental care intenționa să-l convingă pe Joe că Mama nu va mai veni niciodată noaptea să-l viziteze, Anna se trezise, firește, și ea și auzise vag vocea liniștitoare a lui Charlie:

— Hei, Joe. Ce-ai pățit? Dormi, băiete, e toiu nopții. Nu se întâmplă nimic pînă dimineață, așa că dormi. N-are rost să plîngi, de ce faci asta, noapte bună mama mă-sii.

O ieșire bruscă de nervi la marginea patului, dar asta făcea parte din plan. După asta, se răsucise în pat minute întregi, încercînd eroic să nu se gîndească la lucru. În anii trecuții recitase în gînd poemul lui Edgar Allan Poe „Corbul“, pe care-l memorase din

școală și care avea un bun efect soporific, dar într-o noapte se gîndise că ar fi trebuit să-i spună corbului „Livermore“* din cauza problemelor pe care le avea la servicii cu Lawrence Livermore. După aceea, poemul nu mai avu valoare de somnifer, pentru că de fiecare dată cînd se gîndea la „Corbul“ se gîndea la servicii. În general, gîndurile Annei aveau un tropism spre problemele de servicii.

Dușul s-a terminat, din păcate. Se uscă și se îmbracă în trei minute. Coborî și făcu pachetelul pentru băiatul cel mare. Lui Nick îi plăcea și chiar insista ca pachetelul să fie făcut exact la fel în fiecare zi, așa că nu avea probleme să-l încropească. O tartină cu unt de arahide, cinci morcovi, un măr, lapte cu ciocolată, iaurt, un rulou de carne presată, un baton de brînză și o prăjitură. Avea nevoie de două minute pentru asta, apoi aruncă înăuntru un pachet de gheață ca să-l păstreze rece. Pe cînd scotea pungile cu gheață din frigider, văzu rîndurile bine aranjate de bidonașe de plastic cu lapte congelat, pentru Charlie și Joe cît avea ea să lipsească. Asta îi aminti, nu că ar fi uitat mult timp, avînd în vedere cît de plini își simțea sîinii, că trebuia să alăpteze bebelușul înainte să plece. Urcă din nou scările și îl ridică pe Joe din leagăn, apoi se așeză pe canapeaua de alături.

— Hei, iubire, e vremea să mîncăm, somnrosule.

Joe era obișnuit cu asta și porni să sugă deși era încă aproape complet adormit. Cu ochii închiși, semăna cu un înger. Crescuse, dar încă îl mai putea ține în brațe și-l vedea cum se ghemuiește ca un nou născut. Mai apropiat de doi ani decît de unu, veșnic învînețit, un sălbatic care o obosea; dar nu și acum. Senzația caldă de la piept o adormea, dar o parte din mintea ei se afla deja la servicii, astfel că îl desprinsese

* în loc de „Nevermore“ ca în original (N.T.)

și îl trecu la celălalt sîn pentru alte patru minute. În primele luni, trebuise să-l țină de nas ca să deschidă gura, acum era de ajuns un bobîrnac, cel puțin pentru primul sîn. La al doilea devenea mai recalcitrant. Privi minutarul de pe ceasul mare din camera lui. Cînd avea să termine, avea să adoarmă la loc și să moțâie fericit pînă pe la vreo nouă, din cîte spunea Charlie.

Îl așeză înapoi în leagăn, se încheie la bluză și îi sărută ușor pe frunte pe fiecare.

— Să mă suni, ai grijă, mormăi Charlie.

Apoi ea coborî și ieși pe ușă, cu geanta ei mare de lucru pe umăr.

Aerul răcoros care o lovi peste față și peste părul ud o trezi complet pentru prima oară în ziua aceea. Erau în luna mai și diminețile de primăvară tîrzie mai aveau doar puțină răcoare rămasă, o senzație delicioasă avînd în vedere căldura umedă care avea să vină. Nori groși cenușii treceau chiar pe deasupra șirului de clădiri de pe Wisconsin Avenue. Traficul de camioane se îndrepta cu zgomot spre sud. Soarele abia răsărit lovea ici-colo albastrul metalic al ferestrelor zgîrie-norilor din dreptul stației de metro Bethesda, iar cînd Anna trecu grăbită pe alături, îi trecu prin minte, nu pentru prima oară, că acela era unul din momentele cele mai fericite ale zilei. Existau unele implicații tulburătoare ale acestui fapt, dar ea le alungă și se bucură de senzația dată de aer și de trecerea norilor peste oraș.

Trecu de liftul stației de metro ca să-și prelungească plimbarea cu cincizeci de metri, apoi coti și coborî scările înguste spre stația de autobuz. Apoi pe scările cele mari rulante, spre semi-obscuritatea marelui tub de beton striat care era stația subterană. Introduse cardul în fanta barierei rotitoare, țac, bariera se dădu la o parte, scoase cardul și luă scările

rulante în jos spre linie. Nici un tren acolo, nici unul care să vină imediat (le puteai auzi și le simțeau curentul de aer cu mult timp înainte ca luminile de pe platformă să înceapă să clipească) așa că nu avea nevoie să se grăbească. Se așeză pe o bancă de beton care o plasa în așa fel încât putea să urce direct în vagonul care avea să-l lase la Metro Center direct în locul cel mai aproape de scările rulante ce coborau spre Orange Line East.

La această oră avea probabil să găsească un loc să se așeze în vagon, așa că își deschise laptop-ul și începu să studieze sumarul lucrărilor propuse pentru bursa Fundației Naționale de Știință care oferea cincizeci de mii pe ani. „Analiza matematică și algoritmică a codonilor palindromici considerați drept factori de previziune a expresiei proteinelor unei gene“. Proiectul spera să dezvolte un algoritm care avusese oarecare succes în calcularea căror proteine dintr-o secvență genetică dată a ADN-ului uman s-ar manifesta. Cum genele conțin o mare varietate de proteine, cu mecanisme necunoscute și variații neînțelese, această operațiune de precizie avea să fie foarte folositoare dacă putea fi pusă la punct. Anna avea dubii, dar genetica nu era domeniul ei. Lucrarea era pentru Frank Vanderwal. O catalogă astfel și o puse în coada de așteptare pentru email, apoi deschise următorul sumar.

Sosirea unui tren, ridicarea și găsirea unui loc, schimbarea trenului la Metro Center, coborîrea în stația Ballston din Arlington, Virginia: toate erau acțiuni îndeplinite fără să se gîndească, în timp ce citea sau cîntărea candidaturile pe care le avea în laptop. Pe prima dintre ele încă o considera cea mai interesantă din pachetul de dimineață. O interesa să audă ce părere avea Frank despre ea.

Ieșirea dintr-o stație de metro este cam peste tot la fel: în sus pe o scară rulantă spre un oval de cer cenușiu și căldura zilei. Intrarea bruscă într-o scenă urbană agitată.

Distinctiv pentru stația Ballston era faptul că scara rulantă se termina într-un mare vestibul cu multe uși de sticlă ale unei clădiri. Anna intră în această clădire fără să arunce priviri împrejur, se îndreptă spre o tarabă drăguță ce vindea plăcinte mai bune decât majoritatea și tartine la pachet și își cumpără ceva de mâncare pentru birou. Apoi ieși din nou să se oprească, la fel ca de obicei, la Starbucks-ul de peste drum.

Acest Starbucks anume era binecuvântat cu un personal complet devotat vitezei și preciziei; parcă erau o fanfară. Anna era plăcut impresionată. Îi plăcea eficiența oriunde o vedea, și tot mai mult pe măsură ce înainta în vîrstă. Faptul că un grup de tineri puteau transforma o slujbă potențial plicticoasă într-un fel de spectacol athletic i se părea admirabil și de apreciat. Acum se bucura din nou că se mișca repede la coada lungă, o văzu pe femeia de la computer ridicînd privirea spre ea cînd mai avea încă două persoane în față și strigînd spre colegii ei „Cafea mare cu lapte degresat, fără frișcă!“, apoi, cînd Anna ajunsese la rînd, o întrebă dacă mai dorea altceva astăzi. Îi zîmbi cu ușurință cînd clătină din cap.

Apoi din nou afară, cu paharul de carton cu cafea în mîină, spre intrarea de vest a clădirii FNS. Înăuntru, își arată insigna agentului de la intrare, apoi traversă holul ca să ajungă la lifturile de sud.

Annei îi plăcea interiorul clădirii FNS. Structura era goală pe dinăuntru, cu un hol gigantic central, un spațiu octogonal care se întindea de la parter la luminatorul aflat la douăsprezece nivele mai sus. Acest spațiu gol, la fel de mare ca unele clădiri

întregi, era mărginit de pereții laterali de sticlă ai birourilor FNS. Partea de sus era ocupată de un uriaș telefon mobil făcut din bare de metal curbe vopsite în culori primare. Parterul era ocupat de diverse mici afaceri, toate cu vitrina spre hol — o pizzerie, un salon de coafură, o agenție de turism, un ghișeu bancar.

Privirea Annei fu atrasă de o perturbare. La ușa din partea opusă a holului se văzu o filfiire de maroniu, o sclipire de alamă și brusc se auzi o notă joasă rezonantă, umplînd marele spațiu cu un *blaaa* vibrant, de parcă holul însuși ar fi un fel de corn uriaș.

Un grup de tibetani, se pare, intraseră în hol: femei și bărbați îmbrăcați în robe maronii cu cingătoare și pălării galbene, conice, cu palete. Unii cîntau la cornuri lungi, antice, drepte, alții băteau la tobe sau scuturau cădelnițe, împrăștiind nori de fum de santal. Ca și cum o paradă s-ar fi rătăcit de pe stradă. Traversară holul cîntînd, sărind, răsucindu-se, totul cu o maiestuoasă lentoare.

Se îndreptară spre agenția de voiaj și pentru o clipă Anna se întrebă dacă intraseră ca să-și cumpere bilete spre casă. Dar văzu apoi că vitrina agenției de turism era goală.

Asta o șocă pe moment, deoarece vitrina fusese întotdeauna plină cu afișe strălucitoare cu plaje tropicale și castele europene, schimbîndu-se lunar ca fotografiile unui calendar, iar Anna stătuse de multe ori dinaintea lor cît timp își mînca pachetulul, călătorind mental în ele, ca un fel de înlocuitor pentru călătoria adevărată la care ea și Charlie renunțaseră cînd se născuse Nick. Uneori îi trecea prin minte că, avînd în vedere violența politică și bacteriană care se afla de obicei în spatele scenei din acele imagini, călătoria mentală era poate cea mai bună.

Dar acum vitrina era goală, ca și camera mică din spatele ei. Tibetanii cîntăreți se adunară în prag, într-o incantație din ce în ce mai accentuată și mai însoțită de zăngăneli, notele incredibil de joase vibrînd aproape vizibile în aer, ca notele ce ies din fagotul ce cîntă în deschiderea desenului animat *Fantasia*.

Anna se apropie, alungîndu-și micul regret pentru pierderea agenției de turism. Noi ocupanți, încetoșînd aerul cu tămîie, cîntînd sau suflînd din toți rărunchii: era interesant.

În mijlocul petrecăreților se afla un bătrîn cu chipul bronzat străbătut de un labirint de riduri adînci. Zîmbi, iar Anna văzu că ridurile erau rezultatul unei vieți în care purtase acel zîmbet. Ridică mîna dreaptă și muzica se încheie dezordonat cu o notă exagerat de joasă care o lovi pe Anna în stomac.

Bătrînul se îndepărtă de grup și făcu plecaciuni spre cei patru pereți ai holului, cu palmele împeunate în față. Își lăsă bărbia în piept și începu să cînte, la fel de jos ca instrumentele de suflat, apoi trecu în două note, cu un ton de rezonanță distinct ce se auzea peste basul curat, totul foarte surprinzător să iasă din asemenea om plăpînd. Cîntînd astfel, se apropie de ușa agenției de voiaj și atinse glaful vitrinei de fiecare parte, exclamînd ceva ascuțit de fiecare dată.

— *Rig yal ba! Chos min gon pa!*

Ceilalți exclamară în cor „*Jetsun Gyatso!*“

Bătrînul făcu o plecaciune spre ei.

Apoi strigară cu toții *Om!* și umplură spațiul micului birou, cei care cîntau la corn își aplecară instrumentele ca să le poată strecura pe ușă.

Un călugăr tînăr ieși din nou afară. Scoase un carton dreptunghiular, nu prea mare, din mîneca largă a robei sale, scoase banda protectoare de pe

spatele cartonului pe care îl fixă cu grijă pe vitrină, în dreptul ușii. Apoi se retrase înauntru.

Anna se apropie de vitrină. Pe carton scria
AMBASADA KHEMBALUNG

O ambasadă! Și o țară de care nu auzise, nu că asta ar fi deosebit de surprinzător, țări noi apăreau tot timpul, era una dintre strategiile favorite ale Națiunilor Unite pentru a rezolva disputele teritoriale. Poate că se făcuse vreun târg într-o zonă tulburată din Asia și rezultase și acest Khembalung.

Dar indiferent de unde erau, locul acesta era foarte ciudat pentru o ambasadă. Era foarte departe de zona ambasadelor de pe Massachusetts Avenue, unde arhitectura era ciudată, cu flamuri necunoscute și peisaje scumpe; departe de Georgetown, Dupont Circle, Adams-Morgan, Foggy Bottom, East Capitol Hill sau de oricare alt loc potrivit pentru a așeza o ambasadă respectabilă. Nu numai că se aflau în Arlington, dar și în clădirea FNS!

Poate că era o țară de savanți.

Plăcut impresionată de acest gând, mulțumită că avea ceva nou în clădire, Anna se apropie și mai mult. Încercă să citească textul scris cu litere mici din partea de jos a cartonului.

Tînărul care așezase cartonul reapăru. Avea un chip rotund, capul ras și o gură mică, parcă a lui Betty Boop. Ochii lui negri expresivi se ațintiră direct în ai ei.

— Pot să vă ajut? spuse el cu un accent care părea a fi indian.

— Da, spuse Anna. V-am văzut ceremonia de so-sire și am fost curioasă. Mă întrebam de unde veniți.

— Vă mulțumim pentru interes, spuse politicoș tînărul, aplecîndu-și fruntea și zîmbind. Sîntem din Khembalung.

— Da, am văzut asta, dar...

— Ah. Țara noastră e o insulă. Trăim în Golful Bengalului, aproape de gurile Gangelui.

— Înțeleg, spuse Anna, surprinsă; crezuse că vin de pe undeva din Himalaya. N-am auzit de ea pînă acum.

— Nu este o insulă mare. Statutul națiunii este foarte recent, am putea spune. Abia acum stabilim o reprezentanță.

— Bună idee. Deși, ca să vă spun adevărul, sînt surprinsă să văd aici o ambasadă. Nu mi s-a părut un loc potrivit pentru asta.

— L-am ales cu mare atenție, spuse tînărul călugăr.

Se priviră în ochi.

— Ei bine, spus Anna, foarte interesant. Mult noroc la mutat. Mă bucur că vă aflați aici.

— Vă mulțumim.

Din nou tînărul se aplecă.

Anna făcu la fel și se îndepărtă.

Dar cînd se întoarse să plece, ceva o făcu să privească în urmă. Tînărul călugăr încă mai stătea acolo în prag, uitîndu-se vizavi spre pizzerie, cu chipul marcat de o umbră de supărare.

Anna recunoscuse expresia pe dată. Cînd fiul ei mai mare, Nick, se născuse, rămăsese acasă cu el și acele prime cîteva luni ale vieții lui fuseseră oarecum înceteșate pentru ea. Lipsise de la lucru și nu avusese cum să-l facă de acasă. Pînă ce concediul de maternitate se terminase, era limpede că aveau nevoie de ea la birou, așa că începuse să lucreze din nou, împărțind cu Charlie și cu cîteva bone grija pentru Nick, uneori folosind și un cămin din clădirea Bethesda din apropierea stației de metrou. La început, Nick plînsese furios cînd îl părăsea cu treabă, ceea ce îi producea Annei o suferință enormă; mai apoi se obișnuise cu asta. La fel și ea, se obișnuise

ca toată lumea cu micile dureri ale despărțirii zilnice. Așa stătea treaba.

Apoi, într-o zi, îl dusesse pe Nick la cămin — devenise deja o rutină — și băiatul nu mai plânse când își luă rămas-bun de la el, nici măcar nu dăduse semne că i-ar fi păsat sau că ar fi observat. Dar, dintr-un motiv oarecare, se oprise să se uite în urmă prin vitrină, iar pe chipul lui văzu o expresie nefericită, o hotărîre stoică — hotărîrea de a nu plînge, de a suporta lunga și plicticoasa zi — o privire care, văzută pe chipul unui bebeluș, îți rupea inima. Ei îi rupsesse inima. Țipase ușor fără să-și dea seama, chiar dăduse să se întoarcă să-l ia în brațe și să-l liniștească. Apoi se gîndi cum avea să-l afecteze un alt rămas-bun și, cu un sentiment sfișietor, un fel de disperare, plecase.

Acum vedea aceeași expresie pe chipul tînărului. Anna se opri din mers, simțind din nou același junghi din urmă cu cinci ani. Cine știa ce-i făcuse pe oamenii aceia să vină din celălalt capăt al lumii pînă aici? Cine știa ce lăsaseră în urmă?

Se întoarse la el.

El o văzu venind și își controlă expresia.

— Da?

— Dacă vrei, spuse ea, mai tîrziu, cînd se poate, aș putea veni să-ți arăt unde se poate mânca bine în locul ăsta. Lucrez aici de multă vreme.

— Mulțumesc, spuse el. Ar fi foarte drăguț.

— E vreo zi anume care ar fi mai potrivită?

— Păi — o să ni se facă foame și astăzi, spuse el și zîmbi.

Avea un zîmbet dulce, nu ca al lui Nick.

Zîmbi și ea, plăcut impresionată.

— Am să cobor la ora unu și am să vă duc într-un loc bun, dacă vrei.

— Ar fi un lucru binevenit. Sînteți foarte drăguță.